

til den store og ikke velstillede Middelstand". Ja, at den er haardt tiltrængt, derom tror jeg ikke, man behøver at tvistes, men at den skulde være særlig værdifuld, den Udtalelse synes jeg ikke, at jeg kan tiltræde. Det forekommer mig, at denne Hjælps Værdi i Virkeligheden forholdsvis let lader sig beregne. Jeg har forsøgt en lille Beregning over, hvad den for en Familie paa 5 Medlemmer betyder i Penge et Aar igennem. Dersom den Rationering, vi har i Øjeblikket, fortsættes, skal denne Familie paa 5 Medlemmer bruge 65 kg Smør, og en Prisnedsættelse paa 20 Øre pr. kg betyder altsaa 13 Kr. Af Brød skal Familien bruge 120 Stkr. 4 kg Rugbrød i Løbet af et Aar, og Brødprisens Nedsættelse med 10 Øre betyder da 12 Kr. om Aaret, hvilket vil sige saadant noget som $\frac{2}{3}$ Øre daglig pr. Individ — og det forekommer mig ikke, man skal tillægge denne Prisnedsættelse overordentlig høj Værdi. Endelig bruges der af Flæsk 73 kg, og en Prisnedsættelse paa 40 Øre pr. kg betyder altsaa en Sum paa 29 Kr. Den haardt tiltrængte Hjælp, man her taler om, og som man fra den Side betragter som særlig værdifuld, beløber sig altsaa for en Familie paa 5 Medlemmer til 54 Kr. Som Forholdene har udviklet sig, kan denne Hjælp ikke betyde særlig meget, og saa er Forholdet endda det, at jeg her har regnet med et Aar, medens Loven kun skal gælde for 9 Maanedere, og heri er indbefattet Efteraars- og Vintermaanedere.

Medens jeg altsaa anerkender det Fremskridt, der ligger i den lille Ændring, der her er vedtaget i Folketinget, beklager jeg i Overensstemmelse med det ærede Medlem (Lewinsky), der talte for Socialdemokratiet, i høj Grad, at man ikke vil gaa med til at regulere i Kraft af den Bestemmelse, som findes i Lovens § 2. Det forekommer mig, at man ikke bør foretage den Deling, man er saa tilbøjelig til at foretage, Delingen mellem de velhavende og de mindre velhavende, mellem de rige og de fattige. Jeg ved nok, at man ikke ønsker det Udtryk anvendt: de rige og de fattige, men har fundet det Udtryk: de ved Dyrtiden vanskeligt stillede. Nu har jeg for mit Vedkommende vanskeligt ved at definere dette Begreb: vanskeligt stillede. Er f. Eks. en Mand paa Landet med 2 000 Kr.s Indtægt vanskeligt stillet, eller hører han til de bedre stillede i vort Samfund? Jeg ved ikke, hvorledes man vil træffe Grænsen her, eller om der overhovedet kan træffes en Grænse. Under alle Om-

stændigheder vil den Grænse, der træffes, altid være vilkaarlig, kan aldrig blive andet, og det er en af Grundene til, at jeg for mit Vedkommende mener, at man overhovedet ikke bør sætte nogen Grænse, men at man bør regulere saaledes, at det kommer alle til gode, og derefter opkræve de Skatter, som er nødvendige til Kommunens Behov. Hvem skal for øvrigt afgøre, om de er vanskeligt stillede eller ikke? Skal Beboerne selv afgøre dette eller de kommunale Myndigheder, er der en eller anden kommunal Institution, som skal afgøre, om den vedkommende hører til dem, der ved Dyrtiden er blevet vanskeligt stillet, eller er det den vedkommende selv, der skal afgøre det? Sæt nu, at der er to Naboer, hvoraf den ene har 2 000 Kr. i Indtægt — og her regner jeg altsaa med, at Grænsen er sat mellem dem, der kan henregnes under Kategorien de vanskeligt stillede og dem paa den anden Side, de bedre stillede —, og at den anden maaske har en Indtægt af 1 950 Kr. Tror man nu, at Manden med de 1 950 Kr. vil være henrykt over at tage imod en Hjælp, som maaske bydes ham, eller som han maaske selv har Ret til at forlange? Jeg for mit Vedkommende tror i hvert Fald, at dersom Forholdet bliver saaledes, at han selv skal gaa hen og forlange den, saa er der ikke Tale om, at han gaar hen for at faa Hjælpen, selv om han har den nok saa haardt nødig, naar Forholdet er det, at hans Nabo, som faktisk sidder med den samme Indtægt, ikke er i Stand til at faa en lignende Hjælp. Jeg tror, at der vil være mange, som ikke ønsker at faa en saadan Hjælp. Man maa ikke glemme, at den Dag, da man laver sine Dyrtdisforanstaltninger saaledes, at Hjælpen kun ydes til den ene og ikke til den anden, har denne Hjælp uvægerlig Karakteren af Almisse. Det er derfor, at jeg for mit Vedkommende er saa absolut imod at foretage denne Deling af Befolkningen. Jeg tror ikke, man skal byde arbejdsvillige Mennesker, som hidtil har klaret for sig og sine, saadanne Vilkaar. Dette at kunne klare for sig og sine har altid været anset for en Æressag af alle Mennesker, og jeg tror, at dette er en Bøelse i den danske Befolkning, som man ikke skal rokke ved. Jeg tror, at det er noget af det bærende i vort Samfund. Derfor vilde jeg anse det for en Ulykke, om man kom dertil, at man skulde kræve af en hel Masse Mennesker, som faktisk var saaledes stillede, at de ikke kunde klare sig selv, at